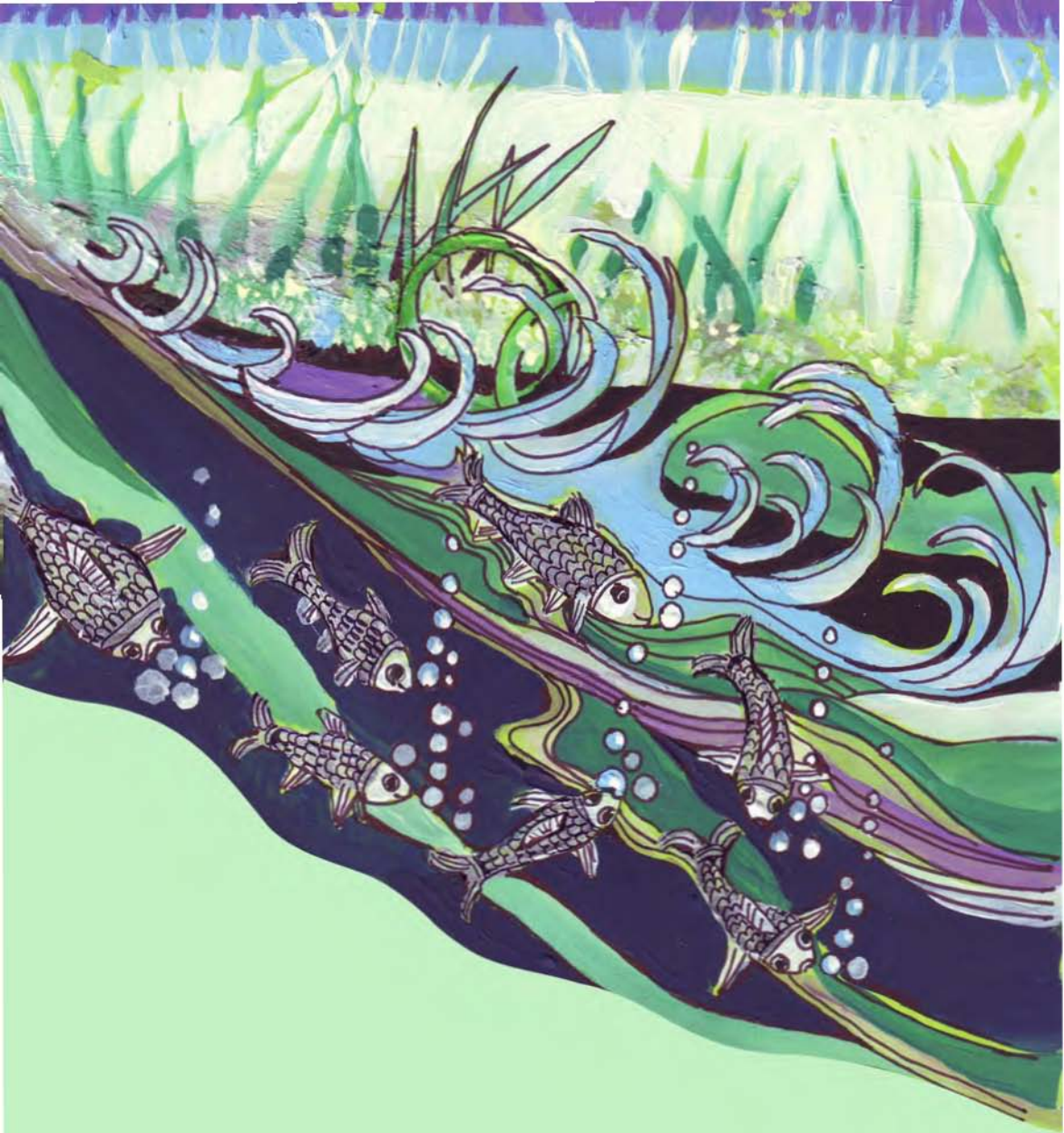

Szakáli Anna

SZÉLHAJTÓ KÜSZ

Szakáli Anna

SZÉLHAJTÓ KÜSZ

Szakáli Anna © 2019

SZÉLHAJTÓ KÜSZ

Nyelvhelyesség:
Bemné dr. Schneider Mária

A borító és a kötet képei Bodrogi Éva alkotásai

Szerkesztő: Veit Judit

Felelős kiadó:

Irodalmi Rádió

ISBN

Nyomdai munkák:

Felelős vezető:

Ajánlás

*Úgy adj magadból, ne hiányozz a Napból,
de fénye legyél!*

Szakáli Anna/Szani

Szélhajtó küsz

csillámokat sodor a víz
szélhajtó küsz vígan játszik
csilingel sok törékeny test
önfeledten cikázik

csipkés taréj bodor hullám
parti kövön fodrot nevet
villódzó fényű halraj-tánc
csobbanó ezüst ígézet

hirtelen ront ránk a szél
ágaskodó szürke tajték
ereje az iszapig ér
szétterülő sárkeverék

roppanó nád reccsenő ég
halak hada már mélyben jár
szélhajtó küsz tovaillan
elbújt a játszó napsugár

2016. július

Ködfátyol – haiku

Sorsodhoz növények
ködfátyol, víz tükréről
felszippan a Nap.

2016. június

Balaton mellett

Bozótos domb alatt
Aláfutó meredély,
Lápos zsombék, berekben
A vízi vad vígan él.
Tört kövekből római út.
Ontott itt vért, ki hazát dúlt,
Nagyúr, bég, végvári vitéz
S ki szabadságért kardhoz nyúlt.
Zajongó múlt békére vált.
Elmosta a bút az idő.
Műemlék vár, zászló sáncán,
Erős tornya égbe vivő
Serleg, mennyei lakomán.

2016. július

Régi vár

Feszengve mélázunk az időn.
Örökségünk, egy vár a mezőn.
Leomló fala sáncot alkot,
Doronghídja még mindig áll.
Vitéze vajon merre jár?
Átlépi korlátját e kor,
Rőzsekerítésű földakol.

2015. november

Békés házak

Békés házak, virágos kert,
A főtéren kőkereszt.
Lassan kúszó illatár,
Akácvirág ontja ezt.
Temetőben régi fejfák,
Oltár itt minden halom,
Nemzetségek sokasága
Krisztus előtt oltalom.
Előttünk a somogyi táj,
Rétjein nyíló virág,
Erdeiben aranyszarvas,
Settenkedő róka jár.
Zendülő dal ünnepeken,
Táncol ifjú és öreg,
Újul a tér, a vén kastély,
Rá gondot új nemzedék visel.

2016. december

Este a parton

Felhők gomolygó halmazán
Örömtüzet gyújt a Nap.
Lenn a vízen vitorlás síklik,
Dacos szélben vászna dagad.
Vörös-aranyban fürdik a táj,
Álarcában az est alászáll,
Részegen dalol a nyár.

2016. július

Játsszadalom

sok-sok ember
kezet kézbe
tengernyi
fény ragyogás
üveg-hullám
fodor-habok
fröccsenő víz
zubogás
karikára
szívformára
parton futó
gólyaláb
nevet ezer
ember-báb

2004. július

Tükörkép – haiku

víz tükrén az ég
mosolyogva öleli
a tüzes Napot

2016. július

Szélvitorlás – haiku

színes árbóchoz
szél menekül – veszettül –
rákapaszkodik

2016. július

Az nem érti

aki nem tudja miről szól
a kecskeköröm-legenda
s még nem hallgatta fülelve
távoli visszhang felel-e
aki még nem evett süllőt
sem „veres szárnyú” keszeget
csónak sem ringatta lágyan
még nem látta mint bujkál
a Hold a partra futó
fodrozó hullámban
vagy a Nap hídja
miként feszül fel bíbor esten
a fakó mélység felett
míg elborítják foszladozó
vörösen izzó fellegek

kinek ringó csónakban ülve
csillagfényes nyáréjen
nem suttozták fülébe
miről csobog a víz
miért sóhajt búsan a szél
kinek a tó azúrkékje
nem íródott szeme
szivárványt leső tükrébe
az nem tudja
vakító fényben suhanó
vitorla a nyári ég alatt
mint ragyog s önfeledt
kacagásban az emberek
milyen boldogok

akinek fodros hullám
nem ölelte vízbe taposó lábát
nyári záporok hidege
sem paskolta napégett hátát
aki nem fázott didergőn vacogva
mikor felüvöltött
a tomboló orkán torka
s nem látott szárnyaló sirályt
eget hasító széllel dacolva;
nem értheti mit rejt e szó
szerető szívünk mélyén
amint kincset rejt sötét tárna
izzó gyémántok titkos éjén
vagy miként borítja be elménk
a víz csobogó hangjának selyme
míg ringató dallammá áll össze

az nem érti mit jelent
elmerengve állni
e hatalmas víz partján
míg minden moccanása
átrezdül ránk
s mi magunkba rejtjük arcát
gondolatok futnak
hullámok méla zenéjére
lassan elmossa
ránk nehezült bánatunk
észre sem véve
időcsónakon haladunk
s a felszakadó sóhajt
bolondos szél kíséri a parton
ó ha mesélni tudnál Balaton

2015. július

Szélhajtó küsz

Tóparti vallomás

nem tenger
én annak látom
vízében napbölcső-tükör
árkában forrás
hegyek alatt láva
csábítón ölel
a víz hűvös világa
bámulom tükrét
csendje vallomás
ez örök szerelem
én neki suttogok
ő nekem
aztán hallgatunk soká
Ilyenkor születik
régi szerelmünk
mindig újjá

2016. október

Vörös kápolna

Balga, aki azt hiszi, minden örök.
Oltárt hiába emel szerelemnek.
Gombház veszett, hogyha törött,
Látszat az öröklét az embernek.
Állhat-e az örök szerelem emléke?
Romos kápolna kiált az égre.

2016. október

Hullámban

Bokáig ért már a víz
 Békabrekegés éji kvíz
Angyal arcú úszni tanított
 Acélkék vaksága titok volt
Lágyan ringó hullám sodort
 Lengedező szellőmosolyt
Alabástrom csipkefodor
 Apad, árad így ficáncol
Tükörkagyló gyöngyházhéj
 Tétova szerelem kél
Ormótlan csónak szelte át
 Oltatlan éjen az óceánt
Napszíta örvényt vetett a víz
 Nap-híd fénye emléket visz.

2015. július

Elcsendesül

múlik az idő
szunnyadni készül
ellobban a fény
alszik a tó
lomha hullámai
álmosan futnak elém
csendes partján
emberek nélkül
kihalt a fák alatti tér
hulló levelekkel
adja hírül a változást
már készülődik a tél

2016. július

Balaton-parti város

Gyökerek ágaznak belőlem,
tested magasba tartom,
mint égis éő koronát törzse,
hogy belőlem újra és újra kihajtszon.

S ezernyi élet teremjen közte,
míg múltó idő vésődik agyamba,
táplál, mint csírázó mag földje,
és rejt, mintha fészket takarna.

Élni, szeretni az élet
forrongó, eleven változását.
Szeretni: házat, hazát, földet,
egy várost, mely az enyém.

Mámorban járom a partot,
őrzöm a rózsakert álmát,
mely rejt ezer boldogságot,
emléket, békét, ifjúságot.

Érzem ma is – milyen bohóság –
szerelmek, rózsák illatát.
Szeretem kopott köved,
öreg platán sötét árnyát.

Ősszel rugdosom önfeledten,
zizeg a platánlevél halma,
barna szőnyeg, barna illat,
bokáig süppedek az avarba.

Szeretem a szikrázó jég
rianástól döndülő hangját,
télbe rejtett sirálycsapat röptét,
este a kihalt, csendes utcát.

Vagy talán a Fő tér ejt rabul,
hol virágágyás színei között,
szoborba öntve ősök várnak?
Hol mélázva, mint megkötözött

Lépdelek be az álmos délutánba,
hol újra s újra megcsodálva,
mint méhkasban lapuló sejt,
a víztorony ősi formát rejt.

Ami volt, megkopott, ósdi már
– negyven év, majdnem emberöltő –
Casa Perla lett a török magtár.
A változás új törvény-idő.

Tények sorjáznak egymás után,
időnként a város is új arcot ölt,
mint ifjú asszony, ki szerelmet vár,
arcát szépíti, s új ruhára költ.

Jó itt ülni, nézelődni csendben.
Bennem él a régi város.
Az új utak, terek emléke
egyszer majd gyermekemben.

Szökőkút vizébe lógotom kezem,
kék medencében is zöldmoszat él
– gondolom – s arcom, felüdülést várva
fordítom a szálló vízpermet halmazába.

2010. május

Nyárban

hűs víztől didergőn
mélázom
lomha bodorfelhőn
perzsel égető
napsugár
bronzbarna testem
lángban áll
tómederben
lépkedek
kagylók hínárok
felett ölel a víz
ölel az ég
andalgó lelkem
lángfényét
viszi a hullám
rejtő a messzeség

2016. július

Elhidegülés

Rideg csobogás,
hullámon futó szellő,
megdermed a tó.

2016. november

Balatoni hajnal

Tóban nézi magát a Hold,
mögötte már ott a hajnal,
ezüst fényét átöleli
a lángölű pirkadattal.

Csendes vize lassan ébred,
halvány arca meg-megmozdul,
szellő hozta ringó hullám
parttól partig visszafordul.

Ezüst színe aranyra vált,
már a napfény birtokolja,
s ebben a nagy fényességben
elolvad a Hold korongja.

2015. június

Egy pap, Varga Béla emlékére

(Börcs, 1903. február 18. – Budapest, 1995. október 13.)

Befogadta, ki otthon nélkül lépdelt,
Oltárt emelt ezer félelem fölé,
Gyámola volt hazátlan szíveknek,
Látta, a szörny gyilkot vet a nép közé.
Áldotta Istent, hogy ily korban élt,
Rakta terhét s vitte az életért.

2016. október

Télutó

Kormorán üldögél
vízbe dőlt fa törzsén,
ruca fészket rakja,
ez tavaszi törvény.

Zsombékok párnáin
kihajtott már a sás,
pedig még didereg,
a víz is jégvártyás.

Hosszúra nyúlt a tél,
már költeni kéne,
még ingázik a vadlúd
berekből a tó vizére.

Hamar leszáll az éj,
csillagfény jön és Hold,
siet az idő, bár a berek
félig még holt.

2016. február

Széllovas

Éket hasít
tajtékzó habok közé,
nyomában a szél,
mintha üldözné.

2016. június

Kőhegyről a tó

Zúzzák a szőlőt,
 szorít a prés,
Alkony öleli,
 csitul a hegy.
Madárraj körözve
 tóra száll,
Árboc leng távol,
 csak egy kis petty.
Rózsaszín felhőn
 angyal ül,
Díszes szárnya
 aranyhídba ér,
Int vele mélán,
 aludni tér.

2016. október

Őszi haiku

Levélpillangó
lebben a hűvös szélben,
csókot dob az ősz.

2016. október

Este a parton

Látomás

Felfakad a forrás,
öleli őt a föld,
ezer szomjas árok,
melybe vizet tölt.

Hatalmas medence,
hullámok hazája,
mélyén kagylók, halak
nyugalmas tanyája.

Csak az ember zajong,
mindent birtokolna,
pedig az áldott Nap
őt is simogatja.

Legyezőként hajló
nádas rengeteg,
poszáta a fészket
nádszálla szövi meg.

Térdig vízben állva
egy ember pecázik,
remegő fényektől
alakja villószik.

Hirtelenszél felkap,
magasba felragad,
suhanva követem
part mentén a fákat.

Platán alatt lépkedsz,
nem nézel felém,
rád fonódó karral
vállad átölelném.

2015. július

Jégerőd – haiku

zél építette
jégtáblák jégerődje
áttörhetetlen

2019. február

Kristóf, a szent

Szentek szentje, szolgálélek,
Zajosan dobban erős lépted.
Áldottá leszel, még nem tudod,
Nem embert viszel, ám vállalod
Terhét a bolydult világnak.
Ólomsúly rogyantja térded,
De büntől szabadul lelked.

2016. július

Gömbkilátó

Várhegy tetején
gömbkilátóból
néztem jössz-e élém
láttuk a várost
hallottuk zaját
álmodtam Felhő Király
nevet az égen
riant a röpke kép
s te ott vársz
fenn a hegyen
mint rég

2013. október

Csobogó

szökkenő víz
játszadozó szél
ölelő karok között
mint asszonyon
ha szoknya lebben
lágý selyemben
lágý dallamot cipel
mert ő aki teremt
szivárványt varázsol
gyöngyöt perget aláhull
hogy újra szülessen
cseppenjen
lebbenő cseppben
csobogó csobolyó
lubickoló
gyémántfény

2016. július

Tanár úr emlékére

Bagó Bertalan csendes volt, szolid.
Osztálya szerette, nem osztott kokit.
Gyakran sétált, szemlélte a tájat,
Láttuk, a múzsák körötte szálltak.
Ámultuk képeit, színek változását,
Rajongtuk a sulí festő-tanárát.

2016. október

Vihar előtt

Távoli dörgés ijeszt,
föld és ég összevegyül,
kékségre vörös felhőt biggyeszt,
a Nap árnyékba ül.

Fekete gomoly alatt
fecsképar szárnya villan,
jajongva két hósirály
az esti szélben tovaillan.

Felnyög a lomha vízár,
hullámmal kérkedő tánc,
csapódó víztaréjban
pergő cseppből fűzött lánc.

Életért küzdő bogár,
kezemre katica száll.
Partra hamar vele, mielőtt
az Ég a földre zihál.

2014. július

Tavaszig zárva

Nincs csikk a parton.
Működik a rend?
A gyalogút mellett
egy vasra biggyesztett tábla,
vakító sugara villámot vet:
A Balaton tavaszig zárva!

2016. október

Orvhalász

Lápos berektóban
sötét víz csobban,
fürdik a tőponty,
pikkelye csillan.
Dereglyés orvhalász
les surranó halat,
óriások élnek
lenn a víz alatt.
Kezében szigony,
karján a szák,
amerre halad,
hajlik a nád.

2015. február

Balatoni dal

Esti szellő, könnyű felhő
légben tovasurran,
túlparton áll, ott vigyáz ránk
két tornyával Tihany.

Magányos dal, tücsöknóta,
vigasztalja szívem,
morcos képpel az öreg Hold
megfürdik a vízben.

Ring a hullám, rezdül a nád,
dalt susog a hangja,
víz öleli, elpihentet
a tó békés partja.

2014. június

Könnyű az a szél

Könnyű az a szél,
mely hűs enyhet hoz.
Örök vándorként
suhan a földön,
ismeri a fákat,
hegyet, folyót,
bejár vad óceánt,
viharos tengert,
csattog, zúg,
vitorlát lenget,
ha kiszáradt mezőn
visz bolyongó útja,
sóhajtva ont
felhőkönnyet,
szikes földet
virágba borítva.
Könnyű az a szél,
mely felrepít a légbe,
körös-körbe forog,
majd erejét veszítve
már csak gyenge szellő,
lassan elpihenő
dűhe is tovaszáll,
elenyészik az ég
kék tengerében,
s elnyugszik szelíden.

2016. április

Balatoni hajnal

Ajándék

Aranyló napfény simogat,
szellő fodroz lágy habokat,
lángol az ég felettünk,
a parton mindent elfeledünk.
Egy-egy arc, mosoly villan,
tűnő idő tovaillan...
Testvéreim, hol vagytok?
Egyedül, jaj, ne hagyjatok.
Viszontlátjuk egymást hamar?
Hiányotok szívembe mar.
Szépségét a Balatonnak,
emlékeit a tópartnak
– úgy, mint régen, hajdanán –
de szívesen megosztanám.
Ajándékot, ha küldhetnék:
a tó csillogó smaragd színét,
Kelén és Helka legendáját,
vitorlások suhanását...
Küldök áldó napsugarat,
tornyos felhőgomolyokat,
enyhe szellősimogatást,
partra futó vízfodrozást.
Elküldöm a túlpárt képét,
őrizzétek jól emlékét
– máris vidámabb vagyok –,
lám, milyen sokat adhatok.

2003. július

Horgászok

Ezüst fényben fürdik a tó,
hídján gyémánt fény lebeg,
alkonyt hozó felhők között
csillagpettyek fénylenek.

Kint a vízen horgot vetve,
lesben ülve várnak ott,
a néma csend lelopózik,
s ringatja a csónakot.

Moccanatlan emberalak,
csak a víz, a hal mozog,
fel-feldobja hasát a ponty,
vízfelszínen úgy forog.

Zsákmány kerül vacsorára,
kondérban jó halászlé,
ropogós hal a tányéron,
zamatos bor jár mellé.

Pecabotok a sarokban
a holnapról álmodnak,
hűs habokban halak népe,
foglya lesz majd szákodnak.

2016. július

Alkony

Fáradt mosolygással
búcsút int a vén Nap,
ezüst csík az égen,
hófehér gondolat.

S ahogy megszületik,
másodpercek múltán
eltűnik a képből;
ott sohasem volt tán?

Messzi zúgás támad
fenn a magas égen,
emberek repülnek
egy ezüstös gépen.

Minden zaj igyekszik,
mégegyszer felbömböl,
hiszen az alkonyban
éjszaka dörömböl.

S aztán elhal szépen,
minden nesz elhalkul,
a fáradt Nap fénye
rőt vörösbe fordul.

Hosszúra nyúlt sugár
szeli át a tájat,
az alkonyi fények
fáradtan bókolnak.

Álom-vásznat szőnek,
hosszú a nap vége,
csillagfények gyúlnak,
s a tó csendes tükrére
mély árnyak borulnak.

2004. augusztus

Fények a vízben

Fénycsíkok futnak
hullám íve alatt,
fraktált szőnek,
mint az ujjenyomat.
Apró ráncok,
homokbarázda,
oda-vissza fut
a fény villanása,
s egy pillanat alatt,
mint az álom,
szertefoszlik
egy újabb hullámon.

2016. augusztus

Olvadás – haiku

hasadó jég döng
langyos fény mosdat időt
felszáll a pára

2019. január

Ősz ölelkezik a fákkal

Távoli bója bukdácsol
tajtékzó hullámok között,
zsákmányéhes sirály lebeg
a felkorbácsolt víz fölött.

Tarka szárcsák színes tolla
kunkorodik, fújja a szél.
Ősz ölelkezik a fákkal,
csókjától lehull a levél.

Fövenyre bukik a hullám,
nádtörmelék-gátat épít,
partra sodort színes szemét,
törött üvegdarab virít.

De, lám csak! Egy örvös gerle,
– máris eltűnik haragom –
őszidőben párját hívja?
Burukkol, forog az ágon.

Összedobált fészke olyan
hányaveti, „istenadta”!
Nem tanult meg építkezni,
bár tanította a szarka.

S míg új szélroham átkarol
táncba ringó, hajló fákat,
hull, csak hull a sárga levél,
bár szívem még a nyárban él.

2016. szeptember

Emlékezés

Zsibong sok futkosó gyerek,
A régi falak még állnak,
Méla homály, csukott ablak.
Átlép az időn hang és kép,
Rejti életünk emlékét.
Dunnyogón reccsen a padló,
Ifjúságunk csak a tabló.

2016. október

Vaskereszt felé

Zsurló sárgul,
Avarrá barnuló levél,
Magas löszfal szobor
Árva csendje henyél.
Riadt magány vezet,
Dacol az idő velem,
Igézőn az úton reked.

2016. október

Önmagamért

Meglebben a lugas levél,
alkonyi fuvallat érkezett.
Kerítés felett túlparti hegyek
őrzik a pislákoló fényeket.

Vajon mióta él itt ember?
Vajon hányszor bukott le a Nap
az elszunnyadt vulkánok fölött?
S valóban! Ez a tó egy tenger?

Vajon meddig susog a zöld nád,
ha megrohamozza a szellő?
Átszeli-e a tavat Keszthelyig
a hullám, a Világosnál születő?

És tovább rohan-e a szél,
ha felhőpamacsból egy részt kihalít?
Előbukkannak gondolatok, érvek,
vagy egy ének, végezve a napi rutint.

Néha megállok elmélázva
– lassan a munka végére érek –,
a valóság visszaránt,
tisztá lett a ház, melyben élek.

2016. július

Csibetanya

Pocsolyára dongva csap le
szomjas mező darázsnepe.
Tűző Naptól poros úton,
cserjék között fut kanyargón,
két keréknyom girbe-gurba,
romos házig tart az útja.
Megtört, hulló vakolattal,
vadszőlőtől ölelt vén fal
áll mereven, áll romosan,
az időtől elhagyottan.

Virágkórón fonnyad a nyár.
Szárnyát rebbenti egy bogár,
kocsizörgést sejtet a múlt,
rozzant félszert, ócska kaput,
nagy istállót – benne állást –,
kisborjúnak meleg szállást.

Tető, ablak régen nincs már,
csak a szél az, ki körbe jár.
Hej, de régen, számtalanszor
vakkantott a vén komondor,
s kattant a zár a kilincsen,
ám azóta dolog nincsen,
s az sincs, aki fennen mondja:
Csibe, pulyka a vásárra,
szántás, vetés, aratásra!

Hirtelen állt meg az idő.
Elment a férj, elment a nő.
Enyészeté lett a kert is,
benőtte a szamártövis.
Feledésbe repült minden,
Csibetanya elmúlt, nincsen.

De a tavasz, ha zöldre vált,
vígán öleli a határt.
Senki-tücskök hegedűje,
vidám dal fut fel az égre,
s a kociút újra várja,
szekér jöjjön a tanyára.

2016. április

Sáska a vállamon

Sáska vállamon

azt hittem falevél
akadt ruhámra
imára kulcsolt
mellső lába
kecses mozdulat
két nagy szem vizslat
vajon ki lehet
ujjam begyét
nyújtom elé
nem mozdul
mintha arcom figyelné
rugózva előre dől
kóstolgat
ring le-föl
alányúlok
ott marad

kezemre mászik
megül
nézzük egymást
potroha szélesre dagadt
sorsukra tojások várnak
ezért nem ugrott el
szőlőssorig viszem
menj isten hírével
élj e földi létben
te láncszem

2016. október

Földön futó

kavicsok gördülnek
lépteim alatt
időtlenné
öregszik testem
köröttem
gólyák keringenek
karjaimmal
az eget kékre festem

2016. július

Kőtenger

Küszöborra mered
erdő fái között
Őrköd Pannonia
ősi földje fölött
Vágott kőből pince
bolthajtásos hajlék
Álmosan öleli
borostyánárnyék
Galaj is nő bőven
jó lesz majd a télen
Óvják öreg házak
szárító csűrökben
Ördögszíkla vigyáz
mint egy jó csobán
Romos templomtornya
elméláz egy imán
Sóhajt szívfájdítón
bongó harang után

2016. február

Forróság

száraz a lég
nincs enyhület
ég a köhintés
nem szereti
felhő a forró Napot
Illés szekere után
nem lohol
hajnal nem szül
gyöngyharmatot
törékennyé aszott a fű
kunkorivá zsugorodva
apró bogarat rejtenek
akácról pereg a levél
pottyán a gyümölcs
részeg darazsak cikáznak
erjedő levek ecetszaga
fojtó az árnyék is forró
fekszem kába-sután
félálomba csúszik fejem
várom az esőt
végre megérkezzen

2016. augusztus

Olvadás – apeva

jég
hasad
döndülő
hangja riaszt
– könnyét pergeti

2019. január

Somogyi dal

Te mindennél szebb, én hazám,
hol jó barátok várnak rám.
A földben jó búza terem,
itt boldogságom meglelem.

Értünk bont zöldet minden ott,
értünk ont akácillatot.
Az ég, a domb, a tó, a föld
lelkünkbe víg örömet tölt.

Nincsen itt hegy, csak hajlatok,
derűt hoznak a hajnalok.
Aranyhíd fénylik a tavon,
arany a pikkely a halon.

Száll a víg dal a szüreten,
dalolok míg tehetem,
Somogyban élni víg öröm,
szülőföldemet köszöntöm.

2015. május

Kép a tóban

csak a tó tükrében
rezdül a kép
a part nem mozdul
állok ráhajolva
tükör-tótágast
a vízben

2018. május

Jöjj velem, járjunk a vízen!

Átkelnék a Balatonon,
lépkednék hűvös habokon.
Jaj! De gyorsan esteledik,
kúszó hínár tekeredik.

Néma a tó, könnyet ejtek,
egyedül én hogyan menjek?
Szelíd hulláma hívogat,
mélyén rejti a titkokat.

Jöjj velem, járjunk a vízen,
fogd a kezem, vezess engem.
Keresd meg a tó virágát,
hozd el a kék tavirózsát.

Hallom, csobban a lépted,
velünk a tűnt idő éled,
ölel a víz puha selyme,
ketten járunk énekelve.

2003. június

Rekkenő hőség

Esőisten őserdőben,
feledve mezők virágát,
hol indiánok imádják,
megül mangrove gyökerén.

2016. július

Balaton álma

Keletről a vén Hold lassan emelkedik,
esti szürkéséget ezüst fénybe fogja,
búcsút intő lemenő Nap, aranyhídját
magával viszi a sötétlő Bakonyba.

Árnyak útján végleg elszállnak a fények,
édes álmot hoznak a tavi tündérek.
Csendesül a hullám, néha csobban egyet,
köves a vízpart, nem szereti a csendet.

Locsog és fecseg, elmondja hő vágyait,
kibeszéli a tó legszentebb álmait,
melyben csendes berkek dajkálják a vizet,
hol a vad tőpontyok óriásra nőnek.

Nádas mélyen rejti, bölcsőként takarja,
csillámló homoktól süppedez a partja.
Porontyokkal játszik szivárványos naphal,
nádi rigó dalára ébred a hajnal.

Álmodja a teknőst, piros gólyalábat,
mely a sekély vízben méltósággal járhat.
Mély, tiszta forrásban ezüst halrajokat,
hátán ringatózó halászcsonakokat.

Gyönyörű az álom, elgondolni is szép.
Meghallod? Megérted a tó üzenetét?
Vagy mint a szivárvány, múló pillantásra,
hullik e csodás kép ezernyi szilánkra?

Széttörik, széthullik, iszapba leragad.
Nem ismer az ember semmilyen irgalmat?
Álmodj, drága tavunk, igaz lesz tán egyszer,
s ha téged nem becsül – rádöbben –,
magának árt az ember.

2003. július

Tóparti magány

Megjelenik az est vöröspuha,
tompán izzó, ringató mosolya.
Édes illatok úsznak fehéren,
magányom szomorúan végtelen.

A tó türkizkék, mély ragyogása
elúszik az esti félhomályba.
Hullámkígyó tajtékzik, tekereg,
képeivel hiába hiteget.

Nézem a víz változó színeit,
más égi fény nem ragyog, nem jár itt,
egy imbolygó, ezüstös híd lebeg,
mocorogva a hullámok felett.

Bókol a nád, a víz fölé hajol,
hosszan rezeg, zizzen a sás, dalol.
Pergő hangú levélhad sisereg,
a parton őrt áll a fűzhadsereg.

Hallgatom az est moccanásait,
míg túlhan a hegyek fényseit,
mint villogó gyöngyfűzért csodálom;
a szél rám legyint, mennem kell, fázom.

Felállok. Velem együtt lép a Hold,
szép az este, bánatom átkarol;
de holnap, mikor a Nap felragyog,
drága szerelmem, hozzád indulok.

2003. augusztus

Gyöngyházfény

Kagyló les a homok alól,
égre csorbult csúcsán
moszatfoszlányt lenget a szél,
bánatosan néz rám.

Valamikor kisgyermekként
ámulatba ejtett,
de nem tudtam, miért szép az,
ha kagylót festenek.

Nem látszott a szivárványfény,
harsogott a festék,
mindegyiken felirat volt:
balatoni emlék.

Eltűntek mind az árusok,
kagyló, csiga velük,
nádas helyett beton a part,
itt már nem volt helyük.

Évek múltán selyemruhán
fény villan szemembe,
feszül a gomb színeiben
szivárvány hat íve.

Hol született és mivé lett,
nézem ékességét,
enyém nem volt, nekem nem volt,
elsirattam fényét.

2004. június

Fények a vízben

Tóparti ezüst-álom

Ezüst az ég, ezüst a tó,
ezüstszínben fut a hajó.
Ezüstös az esti sugár,
a hal ezüst pitykében jár.

Hold világol ezüst fénnel,
ringó hidat sző az éjjel,
s a hajnali fehér fények,
ezüstös homokra érnek.

Pára száll a nagy víz felett,
belepi a nádat, berket.
Ezüst ködbe bújik a táj,
ezüst tollú itt a sirály.

Virgonc hullám víg fodrot hány,
csobbanó ezüstöt dob rám.
Kiragad álmomból engem,
ideje már felébrednem.

Ezüstszínű álomvilág
Nap fényére, aranyra vált.
Arany felhők, arany lapály,
aranyszőrű ott lenn a nyáj.

Arra ballag öreg pásztor,
amerre a Nap világol,
s mikor a nagy tóhoz érnek,
aranyhídon túlra mennek.

Vízen bárány, parton bárány,
ki barangol most a pusztán?
Delelésre elpihennek,
aranygyapjút így növelnek.

Milliónyi huncut vízcsepp,
napsugáron égbe lebeg,
felhőbárány lesz belőle;
ezüsteső hull a földre.

2004. július

Kőhegy kilátó

Kőhegy titka, mélykék homálya
hosszú zöld katlan, a völgy befogad,
lanka hajlata, kicsi dombja
magába elrejt, hazám e hely.

Csillan a tó, tükre vízkehely,
szalagja ezüst, égig emel.

Fenn a kilátó karcsú megálló,
arcomon hűvös, lágy szellő suhan,
édes bogyókat napfény simogat,
kőkereszt áll az út közepén.

Csillan a tó, tükre vízkehely,
szalagja ezüst, égig emel.

Ott lenn a vén tó hívón ring, lágyan,
fehér pettyekben úsznak a hajók,
partján megbújnak gyűszűnyi házak,
jegenye őriz múlt időt.

Csillan a tó, tükre vízkehely,
szalagja ezüst, égig emel.

Amott az erdő illatát ontja,
akácvirág szirmát bontja,
gerle bűg fákön, fészke az ágon,
fenyves suttog halk nászindulót.

Csillan a tó, tükre vízkehely,
szalagja ezüst, égig emel.

Két fehér törzsű nyírfa hajolva,
kövek között áll, karcsún lengedez,
karja ölelőn mozdul a szélben,
levelén a fény rezgőn bizsereg.

Csillan a tó, tükre vízkehely,
szalagja ezüst, égig emel.

Magasan feltör torony az égre,
rézkupoláján a kettős kereszt
vigyázón őrzi az őszi tájat,
konduló harang győzött jelez.

S a tó csillog, tükre víz kelyhe,
ezüst szalagja égig emel.

2005. május

Ábrándos világ

Tóra vetülő árnyék,
rajzol fura alakot,
ringó víz kavarja fel
a part menti iszapot,
hozzáadva álmos színeit.

Vakítón csaló a fény,
rejtelmek üdve tárul,
szitakötő-lét enyém,
tavirózsa kitárul,
szél borzolja víz fodrait.

Imbolygó nádason
hullámok megtörnek,
vad, borzas csillámokon
átbukva menekülnek,
ellopva magukkal álmaim.

2004. szeptember

Tóparton

Lábamhoz fut a hullám,
körbe fog, térdemig nyúl,
majd visszafut nevetve,
s a titkot tovasúgja,
majd hozzám fut újra,
játszani hív,
tarajos fodrokat dobva
emelkedik és süllyed,
kacéran rám nevet,
kérkedve veti magát partra,
s hogy az előbb itt járt,
a fövényen jelzi
egy vékony barázda.

2003. július

Káli-medence

Káli medencében

Káli medence déli kapujában
Őrzi a határt egy neves falu.
Vizet fakasztó Szent László földje,
Álmos kövei mind szemtanú.
Gyermeke Sóstókál, Ecsér,
Óvatlan harcban pusztultak el,
Őrül, aki itt most békében él.
Reményt gyűjt újra a falu maga köré,
S virágot álmodik kőtengere fölé.

2013. február

Esti tó

Víz fölé magasló, sötétlő hegyek,
lábuknál égőn ragyogó gyöngyszemek.
Látó kezek fűzik, gyorsan nő a lánc,
fénylő remegés, libegő tündértánc.
Parti fények ontanak most világot,
ők díszítenek estéli világot.

Szakadt felhők között bukdácsol az ég,
sötétlő színeit festi fel a kék.
Szél borzol ezüstöt hullámszó vízre,
méla álmossággal fut a fövényre.
Még itt-ott alábukik, fény lubickol,
majd hirtelen, a hegyek mögött eliszkol.

Rejtelmes csendjében a víz elpihen,
békésen csobbanva, lágyan, szelíden.
Csendes a nyári est, neszek elülnek,
sötét tükrére ködfátylak feszülnek.
Bágyadt suttogással veti meg ágát,
szél sem zavarja bóbiskoló álmát.

2004. július

A tónál

Zöld fény a tóban,
harcsafogóban,
tükröz a vízen
a kék drágakő.

Körben a fákon
mézízű álom,
suhanó szellő,
oly részegítő.

Fényszőtte hídon
megáll az alkony,
sötétbe vonja
egy fura felhő.

Hullámfaragta,
vízmarta partja,
gyöngyfényű kagylót
rejt a vén idő.

2005. május

Nők a partról

Mint hegyek a nagy tó partján,
őrt áll az idő, hatalmas bálvány.
Ringó zölden árad a víz árja,
meder szélén nádas palotája.

Ifjú korunkban tavasz tüze égett,
vihár után újra tükörképet
vitt el a hullám csobogva rólunk
csillagok alól, hol csak mi voltunk.

Ám a fák lombja már avarba szőve.
Hol az új hit, mely az égig nőne?
Meggívtuk harcunk a múltó idővel,
meggívjuk harcunk az eljövővel.

Gondtalan percek, selymes suhogás,
hús habja most is gyógyító varázs.
Benne a lélek ladikja csobban;
vén tó, tiszta tó, ki szeret jobban?

És ha az öröm partról partra ért,
szerető szívek, Nők a Balatonért
virágkoszorúkat dobnak a vízre.
Nők a partról! Ők áldoznak Érte!

2010. március

Teremtés – haiku

örök fényével
életet ölel a Nap
világot teremt

2018. július

Szívtemető

Egykor, réges-régen élt egy fiatal lány.
Szépsége híres volt Balaton két partján.
Szeme kék sugara, mint a nyári égbolt,
vagy mint a tó vize, oly ragyogó kék volt!

Nevelkedett szépen a Balaton partján,
halászberek közt, vígan élt a leány.
Csónak volt bölcsője, ha álomba merült,
árnyékadó háló védőn fölé terült.

Hullámok ringatták kicsi kora óta,
mintha a Balaton édesanyja volna.
Elmúltak hamar a kedves gyermekévek,
kicsi leánykából hamar hajadon lett.

Nyári multságba jött egy nyalka legény,
szerelem tüze gyúlt a leányka szívéen.
És amilyen szép volt, olyan állhatatos,
híven ragaszkodott választott párjához.

Kedves, hű szerelme, kőfaragó legény,
szent esküvel köti: tiéd, s te az enyém.
Hegyek köve simul legény keze alatt,
munka nélkül soha nem nyugszik le a nap.

Építi a házat, ősszel az esküvő,
bár a jövő mit hoz, tudja a Teremtő.
Új élet alapját e ház jelképezi,
ám a sors balkeze a kezdést bevégni.

Apjával fog halat, ügyes a nagy leány,
hálót vetni bátran ott áll ladik ormán.
De mint a fergeteg derült égből lecsap,
oly hamar vége lett reménynek, álomnak.

Egy szép nyári napon, mikor madár dalol,
szitakötők népe víz fölött ficáncol,
s pillangók csapongnak a nyári ég alatt,
hálót vetni indul szorgos halászcsoport.

Jaj, ha tudná a lány, hogy mélység foglya lesz,
ladik a sok hallal mind a semmibe vesz,
apja sem láthatja többé meg a Napot,
szívének szerelme hord majd gyászszalagot.

De ha a sors rendez, a színjáték sötét.
Elrejtí elölünk valódi, torz ölet.
Lágyan ring a vén tó, viharok nincs jele,
csak az a sötét sáv part mellett ne lenne.

Aztán egy pillanat, mint egy hús lehelet,
eltűnik az élet, néma csendbe dermed.
Hamar az evezőt, hamar a lapátot!
Hánykódó ladikot partnak futassátok!

Balaton közepén sötét örvény támad,
Bakony viharok hullámokon vágat.
Fekete fellegből a villám vízre vág,
felborul a ladik, lerántja a leányt.

Ordító vad orkán a véget elhozta,
öklömnyi jégeső, mint korbács ostromozta.
Még kétszer felbukik a szőke hajával,
mit a víz nem végez, jég végzi hadával.

Pár ladik csapódik a homokos partra,
de köztük nem leli, kit a legény várna.
Őrült egy gondolat, maga megy utána,
zúgó szél hangjában mintha kiáltana.

De csak a szél süvít, nem szűnik a tajték,
vízre menni nem tud, és nincs már segítség.
Hiába kongatnak, lódul harang nyelve,
nem csitul a vihar, csak másnap reggelre.

Nehéz lesz a szíve a szegény legénynek,
mintha szíve helyén kövek döngénének.
Kongó ürességben a gondolat árva,
temető csendjében mintha szellem járna.

Felcsendül a véső, kemény kő pengeti,
szerető hű szívét kőszívre cseréli.
Azt a nagy kőszívet fejfának letette,
soha többé nem lett más a szeretője.

Kettős szívet vésett, bele kettő nevet,
hogy ha nyugvóra tér, nem kér majd más helyet.
Ott állnak azóta azok a kőszívek,
örökké hirdetni az igaz szerelmet.

Csendes nyári éjen, mikor Hold világlik,
két bolyongó lélek egymásra talál itt.
Kőszív elevenné, válik szerelemmé,
hulló könnyek válnak hófehér kövekké.

2010. január

Távol a part – haiku

korlátok mögött
végtelen kék hívogat
tóra száll az Ég

2015. június

Sirályok a révnél

Csak a víz a nád és én

hűvös szél fut a part mentén
estéli dalnok füttyörész
csillagok gyúlnak Isten egén
no meg a Hold sompolyog
fel az égre
hol csillagpásztor népe
őrzi a magányos bánatot

s a víz tükrén csobogó
csipke-hullámok játszanak
hajlongó nádtorzsák
örök szerelmet susognak
hogy kinek az rejtelem
hisz csak a víz a nád és én vagyok
itt ezen a holdfényes éjjelen

2018. október

Rév

Sirály vijjog ring a komp,
Zúgó motor örvényt ont.
Áll apátság, két torony,
Nádas üzen suttogón.
Tóra dől az aranyhíd,
Ónfényű est közeleg,
Dagállal jön a keszeg.

2016. február

Emlékmű

Földhalmon vörös kőoltár áll,
repülőgéproncs, egy légsavar.
Csaták mocsár rejtette titka,
jenki, német, olasz vagy magyar?

Mennyi elveszett ifjú élet!
Arcotok zászlók mögé bújva,
a fájdalom már semmivé lett,
s nem maradt, csak halovány foltja.

Egy emlékmű, mely égre mutat.
Eltűnt élet a kék ég alatt,
ez maradt csak nekünk, nektek,
s egy kicsi domb, hol virág fakad.

2018. június

Estéli homály

Halkul az est,
halkul a tó világa.
Csitul a víz,
csitul az Apátság
harangkondulása,
Csitul a partra futó hullám
kövekre csobbanó
locsogása,
csak a szárcsák zajongó
csapata hasít heget
a szenderedő
estéli homályba

2015. április

Októberi kép

Varjak kutatnak a fűben.
Egy nő vetkőzik a téren,
– „balatonimádó” lehet –,
aki nekivág merészen
a kihalt tó hűvösének.
Már rozsdás levelek lógnak
libegve bokrokon, fákon,
bronzbarna szőnyeget terít
készülődő őszi álom.
Harangszó bongása csap le.
Ráül a víz zöld színére,
majd rohan a túlsó partra,
Badacsonyt megkoronázza,
s hirdeti, vége a nyárnak.
Majd visszhangozva elhallgat,
teret nyer a szürke homály,
gyöngyöt cipel ezüst szálán
a messze kúszó ökörnyál.

2017. október

Estefelé

lanyhuló parazsával
borult lángba az ég
átkukkantott a fa
csupasz ágai között
az alkonyi homályban
utoljára felvillant még
s itt hagyta égre festett
vörösén izzó jelét

2019. január

Kincsem

(Hirschmann Attila: Lámát visznek a tavon
– perui fényképéhez)

siklik csónakom
viszem odaátra
aranszűrű kincsem
hol üde rét várja
selymes gyapja
növekszik szépen
evezőm csobban
a hatalmas vízben

aranszűrű kincsem
egy kicsi láma
szőre kócát sodrom
legény guzsalyára
s kötöm föl láncba
hármaz eszterláncba
szőni puha takarót
a nyoszolyó ágyra

2015. június

Miről beszél a haikumondó?

1
evezőlapát
csapása tovaszállít
időm fonalán

2

víg kacaj hallik
tova leng mint a hullám
elsimul a vágy

3

árnyékba bújik
nyári melegben vizet
keres az élet

4

égető hőség
szomjúság fojtja szívem
érő cseresznye

5

fény lebeg nyár fut
mulat idővel széllal
röpke pillanat rabol

6

négy kerék száguld
áldozat fű fa virág
hova visz az út

7

ijedt tekintet
letört egy zöldellő ág
sajgó seb sikolt

8

szabadon rohan
mögötte a táj a nyár
előtte az ősz

9

mintha repülnék
tóra hajló híd felett
álmom színes rongy

10

útra bocsátott
szárnyak nélkül mag repül
egyszer földet ér

2018. június

Balatoni szonett

Hullámok lejtnek öröknek tűnő táncot,
terpeszkedik a túlpart önfeledt kéjben,
hegyek lábánál pára rezegtet fényláncot,
s halódó csillagot tovatűnő éjben.

Hajnalban születnek az édes szerelmek,
forró ölelés mozdul, minden oly ringató.
Szinuszba hajlik a nád, kényesen remeg,
suttog és dajkál a víz, az ég bízató.

Bennünk él az érzés, többé el nem enyésző.
Gyöngyöző kacaj őrzi éden örömet,
s ragyog a víz felfénylő tükreben az ég.

Szerelmek köttetnek e tóparti csodában.
Feldobbanó szívünk számol múltó időt,
Ároni áldás óvja a hű szeretőt.

2009. szeptember

Balaton mellett

A nád – haiku vers

Vihar kél. Hajlong,
erős a nád, mint a szél,
mint a zúgó vész.

Gyermek jött. Tépte,
megvágta, erős a nád,
törekeny a kéz.

Kaszások jöttek.
Tarló maradt utána.
Elhagyta földjét...

Kévébe rakták,
háztető lett belőle,
Nap itta könnyét.

Eső áztatta,
eresze alatt száraz
maradt, ki ott állt.

Sok évet szolgált.
Látott bút, boldogságot,
sok fényt az égen.

Új életében
szél és víz már nem árthat,
erős, mint régen.

2018. szeptember

Elrabol az ősz – haiku vers

Hajamba akadt
ökörnyál száll langy széllel,
búsan letörlöm.

Hideg csobogás,
hullámon futó szellő,
elszunnyad a tó.

Belém évődik
roppanó ágak zaja,
elmúlás ölel.

Kék szilva potyog,
lekopik héja hamva,
ráncosra lotttyad.

Elrabol az ősz,
földi ideje eljött
az elmúlásnak.

2018. szeptember

És újra és újra

forró ujjaid
tenyerembe
csúsztatod
enyém jéghideg
micsoda űr jajdul
bennem
ha nem lennél
belső lángod
lobogása nem hevítené
mocorgó kínjaim
rút jaj nem rendelne
melléd újra
és újra

2019. január

Tartalom

A nád - haiku vers	69
A tónál	54
Ábrándos világ	49
Ajándék	27
Alkony	29
Az nem érti	5
Balaton álma	42
Balaton mellett	2
Balatoni dal	23
Balatoni hajnal	14
Balatoni szonett	66
Balaton-parti város	11
Békés házak	3
Csak a víz a nád és én	61
Csibetanya	33
Csobogó	21
Egy pap, Varga Béla emlékére	14
Elcsendesül	10
Elhidegülés	13
Elrabol az őszi -haiku vers	70
Emlékezés	32
Emlékmű	62
És újra és újra	71
Este a parton	3
Estefelé	63
Estéli homály	62
Esti tó	53
Fények a vízben	30
Forróság	39
Földönfutó	38
Gömbkilátó	20
Gyöngyházfény	44

Horgászok.....	28
Hullámvásban.....	10
Játszadalom.....	4
Jégerőd - haiku.....	20
Jöjj velem, járjunk a vízen!.....	41
Káli medencében.....	53
Kép a tóban.....	40
Kincsem.....	64
Ködfátyol - haiku.....	1
Kőhegy kilátó.....	49
Kőhegyről a tó.....	16
Könnyű az a szél.....	24
Kőtenger.....	38
Kristóf, a szent.....	20
Látomás.....	19
Miről beszél a haikumondó?.....	64
Nők a partról.....	55
Nyárban.....	13
Októberi kép.....	63
Olvasás – haiku.....	30
Olvasás -apeva.....	39
Orvhalász.....	23
Önmagamért.....	32
Ősz ölelkezik a fákkal.....	31
Őszi haiku.....	16
Régi vár.....	2
Rekkenő hőség.....	41
Rév.....	61
Sáska vállamon.....	37
Somogyi dal.....	40
Szélhajtó küsz.....	1
Széllovas.....	15
Szélvitorlás - haiku.....	4

Szívtemető.....	56
Szívtemető	56
Tanár úr emlékére	21
Tavaszig zárva	22
Távol a part	58
Télutó	15
Teremtés - haiku	55
Tóparti ezüst-álom	47
Tóparti magány.....	43
Tóparti vallomás	9
Tóparton	50
Tükörkép - haiku	4
Vaskereszt felé	32
Vihar előtt.....	22
Vörös kápolna	9

Kedves Olvasó!

A Balatonnak elég nagy irodalmi anyaga van, érintőlegesen nagy íróink, költőink is megemlítik egy-egy írásukban, verseikben. Most egy egész kötetet, tizenegyedik kötetemet tartja a kezében a kedves Olvasó, melynek versei a Balatonhoz, a Balaton melletti tájhoz kapcsolódnak.

Ebben a könyvben mélyebb gondolatisággal és érzelemmel próbálom meg bemutatni, hogyan látja az a személy a kedvelt és féltett legnagyobb tavunkat, aki itt él a Balaton melletti településen, nevezetesen Zamárdiban.

Fogadják szeretettel tőlem ezeket a verseket, a balatoni települések akrosztichonokba rejtett nevét, a tó ezer és ezer arcát bemutató költői képeket.

